

RDJJ - 2011

KRATKOČASNIK

glasilo Osnovne šole Primoža Trubarja Laško

šolsko leto 2012/13, 20. maj 2013, številka 5, letnik II

Prvo pismo iz mestne knjižnice ...

Zmagovalec tekmovanja za najboljši razred

Čebele in obstoj sveta

Pomen čebelarstva

Srebro za čebelarki PŠ Šentrupert

Dobili smo vrt medovitih rastlin

Od zrna do kruha

Debrski sedmošolci igrali za starše: Življenje v srednjem veku

Astronomska noč

Evropska vas: Živžav na celjskih ulicah

KRATKOČASNIK, glasilo OŠ Primoža Trubarja Laško

šolsko leto 2012/13, 20. maj 2013, številka 5, letnik II

Odgovorna urednica: Tanja Drolec

Uredništvo: Tina Kramar, Eva Klezin, Saša Klezin, Ana Blatnik, Monika Petek, Manja Kačič, Anja Kačič, Anja Deželak, Manica Slapšak, Jan Zorko, Dejan Stević, Gal Simonič, Uroš Kolarič, Ana Šmerc, Alen Zajtl, India Karlavec, Jernej Frece, Nejc F. Žohar

Naslovnica: Renata Kolšek – ročno poslikan samostoječ panj v PŠ Šentrupert

Didaktično gradivo je na voljo pod licenco
Creative Commons
Priznanje avtorstva- Nekomercialno-Deljenje
pod enakimi pogoji 2.5 Slovenija

Spletno objavo omogočila Osnovna šola Primoža Trubarja Laško

KNJIŽNICA LAŠKO

Prvo pismo iz mestne knjižnice ...

... je namenjeno pridnim bralcem, tistim, ki vam branje ni preveč pri srcu, in vsem ostalim. Odgovorna urednica Tanja Drolec nas je povabila k sodelovanju pri časopisu Kratkočasnik. Priznati moramo, da ga doslej nismo poznali in da smo bili prijetno presenečeni, ko smo ga prebirali. Res je zanimiv. Za prvič smo razmišljali, da bi napisali nekaj o sodelovanju mestne knjižnice s šolo v preteklem letu, v naslednji številki bi predstavili knjižnične poletne dejavnosti, jeseni pa bi bili veseli, če bi naredili z nami kakšen intervju.

Knjižnice imamo precej skupnega s šolami. Kje je naša najpomembnejša skupna točka? Kakor koli že jemljemo šolo (tudi starejši si moramo priznati, da nas nanjo vežejo številni spomini, povezani z nagajivostmi, mladostnimi predrznostmi, s prvimi zaljubljenostmi, a tudi z občasnim dolgočasjem in napornostjo), je njeno bistvo pridobivanje znanj in spoznanj na bolj ali manj zanimiv in prijeten način. Znanja pridobivamo od učiteljev, iz knjig, s spleta, a tudi drug od drugega, iz okolja, razumljivo pa se vse začne doma. In pridobivanje vedno novih znanj je vse bolj vsakodnevna praksa tudi nas odraslih. Potrebujemo jih za delo v službi, vzgojo otrok, za medosebne odnose, ravnanje z denarjem, nekateri celo za nove izume.

Tudi vam, mladim, govorimo, da se učite zase, za svoje življenje, a nam tega vedno ne verjamete. Res je, da vsega, kar morate sprejeti v svoje glave, kasneje ne boste potrebovali, zagotovo pa se morate naučiti učiti se, pridobivati informacije, spoznanja, morate se naučiti razmišljati, se odločati s svojo glavo, in če vam kdaj ne gre, poskusiti znova, na drug način, znajti se. Pa tudi, če kje resnično ne uspete, to ne pomeni, da niste odlični na katerem drugem področju. Vsakdo ima v sebi kakšne darove, samo odkriti jih je treba. Zakaj pišemo o tem? Zato ker bi radi povedali, kako vidimo knjižničarji svoje mesto pri posredovanju znanj. Knjižnice se med seboj

nekoliko razlikujemo. Medtem ko je šolska knjižnica bolj povezana s poukom in je namenjena učencem, je mestna knjižnica namenjena vsem, od malčkov do starejših ljudi in vseh vmes. Naša naloga je, da zbiramo informacije, znanje, a tudi tisto, kar ljudem lepša življenje, jih bogati, sprosti, veseli, nenazadnje tudi kratkočasi ... Vse to pa je v veliki meri v knjigah, časopisih, revijah, glasbi, sliki, fotografiji, shranjeno na takšnem ali drugačnem nosilcu. Nahaja se tudi na spletu, v različnih elektronskih oblikah. Kar težko se je znajti v množici takšnih in drugačnih zapisov, jih oceniti, jim določiti mesto po vrednosti, mesta postavitve v knjižnici in tisto, kar je bistveno, kaj in kako narediti, da bodo prišli k pravim ljudem. Da bodo prišli do tistih, ki jih potrebujejo, ki jih bodo zanimali, jih razveselili, jim pomagali bodisi pri pisanju domače naloge, sodelovanju pri šolskem projektu ali pri reševanju problema tako pri mladih kot pri odraslih.

Tudi ljudje smo različni, vsakdo je svet zase. Knjižničarji to prav dobro vemo. Vemo pa tudi, da je še najbolj zanimiv na svetu človek, vsak posameznik. In tako smo vsakega, ki pride k nam, zelo veseli, zato vas zelo vabimo med zaklade naših zbirk. Z velikim veseljem vam pomagamo iskati med temi zakladi in poiskati tisto, kar v določenem času potrebujete, zdaj, ko ste zelo mladi, in tudi kasneje, ko boste študirali ali celo prišli k nam s svojimi otroki ...

Vsekakor se pri nas lahko tudi zbirate, družite, si izmenjujete mnenja, skupaj ali posamično poslušate glasbo, pogledate kakšen film, nam kaj predlagate. Želimo si, da čim bolje spoznate knjižnico, zato se bomo v vašem časopisu še večkrat oglasili. Da ne bi bilo nobenega učenca, ki ne bi poznal mestne knjižnice, v sodelovanju s šolo, ki smo ji zelo hvaležni, da nam pri tem pomaga, organiziramo različne skupinske obiske. Dogodke preteklega šolskega leta vam zato na kratko predstavljamo v naslednjih vrsticah.

Urice za učence razredne stopnje s predstavitvijo knjižnice

Vsi učenci od prvega do petega razreda so nas skupinsko obiskali v knjižnici. Knjižničarka Martina jim je povedala pravljico ali pripravila ustvarjalno delavnico, s starejšimi pa kaj prebrala in se pogovarjala o knjižnici. Popeljala jih je po knjižnici, jim predstavila raznovrstno knjižnično gradivo in oddelke knjižnice.

Bibliopedagoške ure z Megakvizom

Z učenci predmetne stopnje že dolga leta rešujemo vseslovenski knjižnični Megakviz. Učence, ki pridejo reševat kviz, tudi popeljemo po knjižnici. Pogovarjamo se o naših dejavnostih, o knjigah, ki jih priporočamo v branje, bolj natančno spoznavamo knjižnični red in razvrstitev knjižničnih gradiv. Osmim in devetim razredom predstavimo tudi uporabo knjižničnega sistema Cobiss.

Zaključna prireditev Megakviza

Za reševalce Megakviza vsako leto pripravimo tudi nagradno zaključno prireditev. Letos nas bo 27. maja obiskala Laščanka, zdravnica Nuša Konec Juričič. Učencem sedmih in osmih razredov bo spregovorila o samopodobi najstnikov in problemih odraščanja. Naslov njene delavnice in pogovora z učenci bo To sem jaz.

Verjamem vase. Za reševalce kviza bomo izžrebali nekaj nagrad.

Rastem s knjigo

To je slovenski projekt, pri katerem vsi učenci sedmih razredov dobijo v dar leposlovno knjigo slovenskega pisatelja, ki je pri nas uvrščena tudi na seznam domačega branja. Na prvem srečanju razdelimo knjige, predstavimo pisatelja in se pogovorimo o vsebini. Ko so knjige prebrane, učenci predstavijo svoje vtise, razmišljanja, mi pa jim svetujemo še za nadaljnje branje.

Kviz o Laškem ...

... je letošnja novost. Zastavili smo ga v sodelovanju z učiteljico Biljano Jošovec in njenimi učenci. Pripravili smo domoznanski kviz o Laškem, ki ga bodo letos reševali učenci petih razredov. Tako bodo spoznali zgodovino kraja in se ustavili pri pomembnejših kulturnih spomenikih in znanih Laščanih. V knjižnici bomo rešili kviz in učencem predstavili nekaj literature o Laškem. V prihodnje bomo kviz razširili tudi za učence višjih razredov.

Razstava »čebelic«

April je mesec, v katerem obeležujemo Andersenov dan, mednarodni dan knjig za otroke, pri nas pa smo ob čebelarski razstavi pripravili tudi knjižno razstavo zbirke Čebelica, ki letos praznuje že šestdesetletnico. Učenci razredne stopnje so si prišli ogledat razstavo, prisluhnili so eni »čebelici« in se odločili za sodelovanje v nagradni igri branja pravljic iz te zbirke. 23. maja bomo ob popoldanski pravljici izžrebance nagradili z medenimi presenečenji.

Noč branja v šoli

V aprilu smo sodelovali tudi pri zanimivem dogodku, imenovanem Noč branja. V večernih

urah sta nas obiskali dve skupini učencev. Mlajše smo pričakali s pravljico, jih popeljali po razstavi o čebelicah, skupaj pa smo tudi odgovorili na vprašanja, povezana z razvojem pisave in nastajanjem knjige. Učenci višjih razredov pa so si ogledali razstavo o čebelarstvu in rešili kviz o našem kraju.

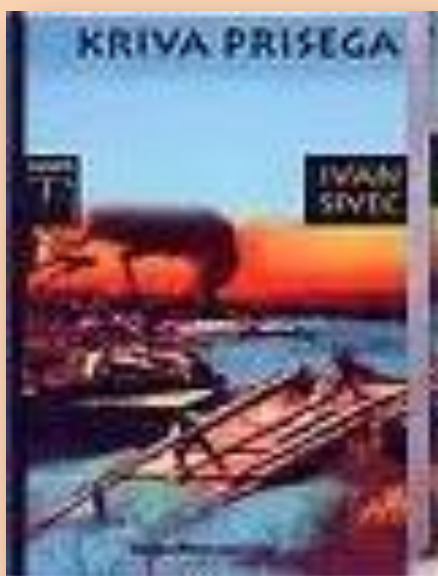
Kot vidite, je sodelovanje knjižnice in šole kar bogato, trudili se bomo, da bi bilo v prihodnje še bolj. Želimo si namreč, da bi se vam približali, da bi nas radi obiskovali, tako zdaj kot učenci osnovne šole kot tudi v prihodnje. Naj bo knjižnica v kraju ves čas vaša zvesta spremljevalka.

Vaši knjižničarji

KNJIŽNA PREDLOGA

Kriva prisega

Za domače branje sem prebrala knjigo slovenskega pisatelja, publicista in popotnika Ivana Sivca, ki se je rodil 23. maja 1949 v Mostah pri Komendi. Živi in ustvarja v Mengšu. Piše za mladino in odrasle. Nekatera njegova zelo znana dela so Triglavski kralj, Planinska roža, Zelena solza za odrasle in Netopir brez kril, Enajsta ovira, Skrivnost zlate reke za mladino.

Knjigo Kriva prisega je izdala in založila založba Mladinska knjiga leta 2002. Jan Miklavc je neustrašen močan kmečki fant, ki je zelo zagret za dekleta. Njegov oče je pogumen in nepopustljiv kmet.

Ana je Janovo dekle in ga ima zelo rada, zato mu vedno pomaga. Njena najboljša prijateljica Lučka pa ja pogostokrat zelo nadležna in zaljubljena v Jana. Stranske osebe so Jakob Kajžar, Ivek, Sandra in drugi. Zgodba se dogaja na začetku 21. stoletja v Savinjski dolini, nekaj časa pa tudi na Hrvaškem.

Jan se je zelo veselil skupnih počitnic z Ano. Ko sta se pogovarjala ob Savinji, ju je zmotil Janov oče, ki je povedal sinu, da imajo v gozdu lesnega tatu. Jan, ki mu ni bilo vseeno za gozd, se je z očetom hitro odpravil na kraj, kjer so rasle njihove najvišje smreke. Kmalu sta ugotovila, da nekdo v njihovem gozdu na črno spravlja les. Ko sta se peljala proti policiji, je beseda nanesla na Janovega dedka Miklavža, ki je bil eden najboljših splavarjev. Odšla sta na njegov grob, kjer je Jan izvedel več podatkov o njem, tudi to, da naj bi utonil. Ker je Jana dedkova preteklost

vse bolj zanimala, se je odpravil h gostilničarju Tinetu, da bi mu pokazal njegovo sliko in kroniko. Ko sta se pogovarjala, je Jan začel razmišljati, kako se je lahko zgodilo, da je izurjen splavar utonil. O tem je namreč na sodišču prisegel dedkov najboljši prijatelj Jakob Kajžar. Jan se je odločil, da bo zadevo podrobneje raziskal, tudi če ne bo mogel z Ano na morje. Odločil se je pravilno. Poleg tega je moral pomagati ujeti lesnega tatu.

Vsako noč je v gozdu nekdo stražil – ali policisti ali Jan in njegov oče. Medtem so se Jan, Ana in Lučka dogovorili, da bodo šli skupaj na morje. Ker niso imeli dovolj denarja, so se odločili, da bodo prodajali plastične vrečke. Naslednji dan so odšli v Maribor, kjer je Jan srečal staro gospo, sestro Jakoba Kajžarja. Povedala mu je, da njen brat še vedno živi, a da ne ve, kje. Po tem pogovoru je Jan želel za vsako ceno poiskati dedkovega prijatelja in izvedeti resnico o dedkovi smrti. Naslednji dan sta z očetom našla še več podrtih smrek in oče je bil tako jezen, da se je odločil, da bo sam ostal na straži. Ponoči, ko sta čakala, je začelo šumeti. V grmovju sta našla preplašenega starčka, ki jima je zagotovil, da ne ve nič o lesnem tatu. Ker je starček poznal priimek Jana in njegovega očeta, sta se odločila, da ga bosta odpeljala na policijo, saj sta mislila, da sodeluje z lesnim tatom. Še prej pa sta ga peljala domov, kjer je Jan videl dedkovo sliko, kar muni dalo miru. Od tam sta poklicala policijo,

vendar je starček pobegnil. Naslednji dan so se odšli Jan in obe dekleti kopat v Savinjo. Tam je Jan videl starčka in še nekega človeka. Slišal je, da mu je ime Ivek in da vozi les na Hrvaško. Doma je Jan povedal očetu, da ve, kje je lesni tat. Odšel je na Hrvaško v Hrastovico. Ko je prispel, je odšel v gostišče, kjer je delala Sandra. Kljub temu, da je bila Romkinja, se je Jan vanjo zaljubil. Povedala mu je, da ima babico, ki ve ogromno o splavarstvu. Jan se je takoj odpravil k njej. Ona pa mu je povedala, da njegov dedek ni utonil, temveč je bil ubit. Naslednji večer je bil dogovorjen za zmenek s Sandro. Pred tem se je odpravil še na žago, kjer mu je uslužbenec povedal vse o Iveku. Jan je izvedel še, kdaj bo Ivek pripeljal naslednjo pošiljko. O vsem je takoj obvestil očeta in mu naročil še, naj ga čim prej pride iskat. Oče je prišel zvečer in ga odpeljal.

V nedeljo zvečer so policisti pripravili zasedo. Tat ni imel možnosti za pobeg in tako so ga takoj prijeli. Predal se je tudi starček, ki je vse priznal. Janu je povedal vso dolgo zgodbo. Povedal mu je, da je pričal krivo. Njegov dedek ni utonil, ampak so ga ubili cigani. Razlog je bila večja količina denarja. Krivo pa je pričal zato, ker je sam obdržal polovico denarja, ki so ga ukradli. Jan je ugotovil še, da je Sandra njegova sestrična in da je Ivek njegov stric oziroma očetov brat. Ko je oče to izvedel, je od policije zahteval, naj ga izpustijo.

V knjigi mi je bilo zelo všeč to, da je bila napeta in do konca nisem vedela, kdo je lesni tat ter da je Jan z njim v sorodu. Všeč pa mi je bil tudi humor v knjigi. Knjiga sporoča, da moramo ostati pošteni in da ne smemo lagati, saj nas slej kot prej odkrijejo, saj pravičnost in poštenost vedno zmagata.

Anja Kačič

Modro jezero je danes zeleno

Tokrat vam bom predstavila knjigo , ki jo je napisala Jutta Treiber. Avtorica se je rodila leta 1949 v Oberpullendorfu v Avstriji. Študirala je angleški in nemški jezik, ki ju je kasneje tudi poučevala, od leta 1988 pa je svobodna pisateljica. Piše za ljudi vseh starosti, zato njeno ustvarjanje zajema slikanice, romane za mladostnike in odrasle, otroške knjige, otroške muzikale in radijske igre. Jutta Treiber je prejela veliko nagrad, med drugim tudi za otroško knjigo mesta Dunaja in nagrado za mladinsko književnost. Roman, ki ga bom predstavila v nadaljevanju, pa je leta 1996 prejel avstrijsko nagrado za mladinsko leposlovje.

Roman Modro jezero je danes zeleno je pri nas izšel leta 2005, izdala pa ga je založba Didakta.

Zgodba se dogaja v sodobnem času v Avstriji. V knjigi so zajeti vsi letni časi. Z njimi se spreminja barva jezera, s tem pa

tudi življenje glavne junakinje. V knjigi je jezero predstavljeno v petih barvah – zeleni, črni, beli, sivi in modri.

Glavna oseba je Gisela, ki ni prepričana vase, počuti se neprivlačno ... Z mamo se ne razume. Pri sedemnajstih letih se ji življenje popolnoma spremeni, saj zanosi, in to s človekom, ki ga sploh

ne ljubi. Georg je Giselin zelo dober prijatelj in do nje čuti več kot le prijateljstvo, vendar mu Gisela ne vrača čustev. Giseline mama je prepričana, da ve, kaj je najbolje za Giselo, z njo na nek način tekmuje, je zelo zaščitniška, včasih celo preveč, saj bi Giseli lahko dovolila več svobode. Oče, ki ne pomaga pri vzgoji hčere, je nemočen in ga ni skoraj nič doma, saj je stalno na poti. Eva Maria je Giseline najboljša prijateljica, na katero se lahko vedno zanese. Gabi in Liana sta Giseline sošolki, Manuel pa je privlačen temnolasec, vendar neiskren. Je tudi Giseline simpatija na maturantskem izletu.

Nekega večera po šoli so Gisela, Eva Maria, Gabi in Liana odšle v diskoteko. Ker se je Gisela počutila neprivlačno, je, medtem ko so njene prijateljice plesale s fanti, sedela in pila sok. Občudovala jih je, kako hitro in sproščeno lahko

popolnoma zavzamejo plesišče. Ko je bila zatopljena v misli, je opazila, da nekdo stopa proti njej. Bil je fant, ki je izgledal prav prijetno, in na svoje začudenje se je Gisela začela pogovarjati z njim. Izvedela je, da mu je ime Georg. Bila je vesela, ker je spoznala nekoga, ki jo je hotel pogosteje videvati. Gisela ni bila prepričana, ali je to ljubezen, toda vseeno je bila srečna. Že naslednji dan je Georg poklical k njej domov, toda oglasila se je njena mama. Gisela ji je povedala, kje ga je spoznala, kako mu je ime in kaj počne. Ko je mama izvedela, da polaga ploščice, je bila vidno razočarana. Giselo je bolj kot to prizadelo, ko je njena mama razlagala znankam, da je Georg le začasna Giselina simpatija in da si bo kmalu poiskala kaj boljšega. Takrat se je Gisela odločila, da mami ne bo več zaupala. Čez nekaj časa je njena prijateljica Gabi priredila zabavo za osemnajsti rojstni dan. Po zabavi sta z Georgom ostala še nekaj časa skupaj in se imela kot ponavadi lepo. Toda Gisela ni vedela, da ji bo ta noč življenje postavila na glavo. Ko je prišla domov, je zaspala z mislimi na to, da bi lahko zanosila. Minilo je nekaj dni in Gisela ni bila takšna kot ponavadi, kar je opazila tudi njena mama. Ker ji Gisela ni več zaupala, je sama odšla v lekarno in kupila test za nosečnost. Prinesla ga je domov in ko je storila, kar je bilo potrebno, je bila vsa iz sebe. Test je namreč pokazal, da je noseča. Ni vedela, kaj naj stori. Odpeljala se je do jezera, kamor se je zatekala takrat, ko je potrebovala mir za premislek. Kljub temu, da je vedela, da test ni zanesljiv, je vedela, da nekaj raste v njej. Sama sebi se je zdela tuja. Veliko časa je potrebovala, da je zbrala pogum in se odločila, da bo o svoji slutnji povedala mami. Mama ni vedela, kako naprej. Najprej sta se sprli, nato pa skupaj pomirili. Pred Giselo je bila zelo težka odločitev – ali obdržati otroka ali ne. Georgu tega ni povedala, rekla pa mu je, da želi končati z njim in da do njega ni čutila in tudi ne čuti ljubezni. Gisela je hodila h ginekologu, brala knjige o splavu, se pogovarjala s prijateljicami, a se je na koncu odločila, da bo otroka obdržala. Mama ji je obljubila, da bo ona skrbela zanj, da bo Gisela lahko dokončala šolo. Ko je bila Gisela v tretjem mesecu nosečnosti, je domov s službene poti prišel oče. Medtem ko mu je mama povedala, da pričakujejo Giselinega dojenčka, je Gisela odšla v svojo sobo. Oče je prišel k njej in ni bil ne

jezen ne žalosten, le redkobeseden Gisela je vedela, da se je novica o tem, da pričakuje otroka, razširila po vsem mestu. Bila je v skrbeh, ali je prišla tudi do Georga. Začele so se počitnice, zadnje pred maturo. Kljub temu, da je bila noseča, je Gisela karseda uživala v prostem času. Nekega dne jo je poklical Georg in ji rekel, da se želi pogovoriti. Dobila sta se in si povedala marsikaj. Kljub temu, da je Georg rekel, da prevzame odgovornost tudi nase, je Gisela še vedno vztrajala, da želi, da se dokončno razideta. Tri dni pred rokom je odšla do svojega jezera, ki je bilo belo, saj je snežilo. Uživala je v miru in razmišljala o tem, kaj vse jo še čaka. V teh dneh je Gisela odšla tudi na maturantski ples. Tam so vsi skupaj nazdravili nanjo in na njenega otroka. Po plesu pa sta Gisela in Eva Maria izbrali ime za otroka. Ker je Gisela vedela, da pričakuje deklico, ji je izbrala ime Irene, kar v grščini pomeni mir. Sobico zanj je Giselina mama lepo opremila in vse je bilo pripravljeno. Naslednji dan je mama Giselo odpeljala v bolnišnico, kjer je rodila. Prejemala je obiske in čudovita darila. Prišel je tudi Georg, toda njena mama ga je spodila. Ko je Gisela lahko odšla domov, se je med njo in mamo vnel nekakšen boj, katera bo skrbela za Irene. Giseli se je zdelo, da si mama želi njenega otroka prisvojiti. Prišel je dan, ko je Gisela morala opraviti maturo. Opravila jo je z odliko, nato pa odšla na zaslužen maturantski izlet v Grčijo. Tam se je imela zelo lepo in pozabila je na vsakodnevne skrbi. Ko je nekega popoldneva sedela od obali, je do nje prišel postaven temnolasec in jo ogovoril. Ime mu je bilo Manuel in ob njem se je Gisela počutila zaželeno. Skupaj sta se kopala, plesala in se smejala. Toda nekaj dni zatem je Manuel v njeni denarnici našel sliko, na kateri sta bili Gisela in Irene. Gisela mu ni mogla lagati. Zato je odšel in Gisela ga je videla samo še enkrat – ko je osvajal drugo dekle. In ni ji bilo žal. Ko so prispeli domov, je bila Gisela polna pričakovanj, kako velika je že njena deklica. Po dolgem času je z očetom in mamo večerjala, po večerji pa sta se z mamo pogovorili. Mama ji je pojasnila, zakaj si je hotela Irene prisvojiti in je tako skrbela za njo. Povedala ji je, da potem ko je rodila njo, ni mogla več imeti otrok, ki pa si jih je vedno tako želela. Gisela jo je razumela, mama pa ji je povedala, da ji bo od zdaj naprej le pomagala skrbeti za Irene. Naslednji dan sta oče in mama

odšla na dopust, Gisela pa je doma uživala z Irene. Pokazala ji je tudi svoje modro jezero. Tam je proti pričakovanju srečala Georga. Ugotovila sta, da je to modro jezero za oba nekaj posebnega.

Knjiga mi je bila všeč, saj je bila zanimiva, poučna in realna. Mislim pa, da je pisateljica z njo

hotela povedati, da moramo biti pri vsem, kar počnemo, previdni, saj se nam kmalu lahko življenje postavi na glavo. Zelo pomembno je tudi to, da v vsem, kar se nam že zgodi, najdemo nekaj pozitivnega.

Manja Kačič

SVETOVNI IN MEDNARODNI DNEVI

V znamenju Rdečega križa

Tudi maja je kar nekaj svetovnih dnevov. Iz množice vseh smo izbrali nekaj bolj ali manj znanih.

Svetovni dan svobode tiska obeležujemo 3. maja. Pomembno je, da se zavedamo tega, da so vsi mediji svobodni, saj je to eden najpomembnejših stebrov demokracije. Na srečo lahko rečemo, da v naši državi velja svoboda tiska in medijev.

To pa ne velja za vse države po svetu, saj je še nekaj takšnih, ki niso demokratične, zato tudi mediji niso svobodni.

Svetovni dan Rdečega križa je 8. maja. Na ta dan se spominjamo rojstva ustanovitelja te organizacije Henryja Dunanta, ki se je rodil 8. maja 1828 v Ženevi. Rdeči križ je humanitarna organizacija, ki deluje v več kot 170 državah po svetu, tudi v Sloveniji. Med nalogami te organizacije so socialna dejavnost, krvodajalstvo, pripravljenost in ukrepanje ob nesrečah, poučevanje prve pomoči, usposabljanje za reševalca iz vode ... Rdeči križ organizira tudi tekmovanje iz prve pomoči, ki se ga vsako leto udeležijo tudi učenci naše šole.

Svetovni dan oporečnikov je 15. maj. Se sprašujete, kdo so oporečniki? Veliko ljudi namreč ne ve, da so to včasih celo oni sami. Torej, oporečniki so ljudje, ki nečemu oporekajo oziroma so proti. Ker imamo državljani demokratične države svobodo govora, lahko oporekamo in povemo svoje mnenje o nečem.

Svetovni dan športa obeležujemo 31. maja. Šport je zelo pomemben del našega življenja, saj z njim ohranjamo kondicijo in telesno pripravljenost, postajamo bolj odporni za bolezni in smo tudi boljše volje, saj ni nič boljšega kot sprehod v naravi. Pri ukvarjanju s športom moramo biti previdni, da se ne poškodujemo, važno pa je, da se tudi zabavamo. Saj veste kaj pravi rek: "Zdrav duh v zdravem telesu!". Na isti dan obeležujemo tudi svetovni dan nekajenja, ki je v povezavi s svetovnim dnevom športa, ker poudarja skrb za zdravo življenje. Ta dan je namenjen tako kadilcem, kot tudi tistim, ki ne kadijo.

Saša Klezin

(Logo: <http://www.radio-kum.si/novica/hrastniski-rdeci-kriz-ima-trenutno-dovolj-hrane-in-oblacil>)

TEKMOVANJE ZA NAJBOLJŠI RAZRED

Imamo zmagovalca

Aprila smo izvedli šesto in s tem tudi zadnje ocenjevanje urejenosti učilnic. Rezultati so zapisani v spodnji preglednici. V tabeli so objavljeni skupni rezultati, zmagovalec pa je obarvan oranžno. 5.b-razred MŠ Laško je dosegel največ točk in tako osvojil nagrado – pico. Vsem ostalim razredom, ki niste osvojili nagrade, se zahvaljujemo za sodelovanje in trud in vas vabimo k sodelovanju naslednje leto.

Tina Kramar

RAZRED	PORAVNANOST, ČISTOST MIZ	TLA	TABLA	OGLASNE DESKE	GARDEROBE, MALICA	SKUPAJ
1. a	1	0.5	1	1	1	4.5
2. a	1	0.5	1	1	1	4.5
2. b	1	1	0.5	1	1	4.5
3. a	0.5	1	0.5	1	1	4
3. b	1	1	1	1	1	5
4. a	1	0.5	1	1	1	4.5
4. b	1	1	0.5	1	1	4.5
5. a	1	1	1	1	1	5
5. b	1	1	1	1	1	5
6. a	0.5	0.5	1	1	1	4
6. b	1	1	1	1	0.5	4.5
6. c	0.5	1	0.5	1	1	4
7. a	1	0.5	1	1	1	4.5
7. b	1	0.5	1	1	0.5	4
8. a	0.5	0.5	1	1	0.5	3.5
8. b	1	1	1	1	1	5
9. a	1	0.5	1	1	1	4.5
9. b	1	1	1	1	1	5
Onis	1	2	2	2	2	9

Skupni rezultati

RAZRED	SKUPAJ
1. a	25,5
2. a	26,5
2. b	25,5
3. a	24,5
3. b	25
4. a	24,5
4. b	24,5
5. a	27
5. b	28,5
6. a	20,5
6. b	24
6. c	22
7. a	24
7. b	24
8. a	20
8. b	26,5
9. a	24
9. b	24,5
Onis	24,5

INTERVJU S ČEBELARJEM

Čebele in obstoj sveta

Čebelarstvo ima v Laškem dolgo tradicijo. Začetki namreč segajo v 18. stoletje. Že stari ljudje so hodili po gozdu in čebelam jemali med. Kmalu so ugotovili, da bi bilo pametno, če bi čebele prenesli k sebi domov. Takšni so bili tudi začetki čebelarjenja na splošno. In o tem in še marsičem smo se pogovarjali z izkušenim čebelarjem Brankom Mešlom.

Kako dolgo se že ukvarjate s čebelarstvom?

S čebelarstvom se ukvarjam že približno štirideset let, zanj pa me je navdušil oče. Po njegovi smrti sem prevzel čebelarstvo. Kot zanimivost naj povem, da sem se pred tem čebel bal. Čebela se mi zdi zelo zanimiva žuželka. Sivka na primer je zelo marljiva, delavna, prilagodljiva, ne potrebuje veliko hrane ... A ni edina vrsta, saj je na svetu približno 150 vrst čebel.

Kakšen je namen čebelarstva in zakaj so čebele tako zelo pomembne?

Čebele so pomembne iz več razlogov, a najpomembnejši je opraševanje. Vzgajanje čebel je tako zelo pomembno za ohranjanje narave.

Kaj bi bilo, če bi čebele pomrle? Bi bilo res konec sveta, kot večkrat slišimo?

Da, to je res. Človeštvu bi po približno treh do štirih letih zmanjkalo hrane. Čebele imajo pomembno vlogo v naravi, in sicer vlogo opraševanja, kot sem že omenil. Brez tega bi bilo bistveno manj hrane in bi res bilo »konec sveta«.

Kako so čebele letos preživele zimo? Pravijo, da jih je veliko pomrlo.

Čebele pomrejo, kadar nimajo dovolj hrane in če si ne morejo zagotoviti ogrevanja. Lahko pomrejo tudi zaradi določenih bolezni – hude gnilobe, čebelje zalege (ta bolezen je najnevarnejša, čeprav je zelo redka), noseme ...

V Podružnični šoli Debro imate čebelarski krožek. Kako bi ocenili zanimanje učencev zanj?

Krožek v šoli v Debru zdaj deluje že tretje leto. V posameznem šolskem letu se prijavi približno 30 do 40 učencev. Vsi ga seveda ne morejo obiskovati. Večinoma zaradi pomanjkanja časa, drugih šolskih in izvenšolskih obveznosti ...

Ali spremljate delo mladih učencev tudi potem, ko odidejo iz šole? Se njihovo zanimanje z odraščanjem krepi ali usiha?

Vsi niso in ne bodo čebelarji (smeh), je pa že to, da se zanimajo za čebelarstvo, velik uspeh, sploh pa to, da ga spoznajo. Nekateri tudi nimajo doma pogojev za čebelarjenje. A se najdejo tudi takšni, ki zavzeto nadaljujejo delo tudi potem, ko odidejo iz osnovne šole.

Zagotovo uživate med. Nam zaupate, katerega imate najraje?

Seveda. Najraje imam kostanjevega, ki je sicer eden najzdravilnejših zaradi raznih sladkorjev, cvetnega prahu, grenkobe ... Stari ljudje so ga uporabljali tudi za mazanje ran.

Ali menite, da otroci pojedjo dovolj medenih izdelkov?

Ko se pri krožku pogovarjamo, pravijo, da imajo vsi zelo radi med. Sam pa medene izdelke

prinesem vsaka dva tedna h krožku, da se malce posladkamo z njim.

In za konec: se morda spomnite kakšne zanimive prigode, ki ste jo doživeli pri delu s čebelicami?

Seveda. Doma imam 24 čebeljih družin. Ko so čebele utesnjene in nimajo dovolj prostora za

življenje, naredijo roje. To je delitev čebel, ob čemer nastane nova družina. Približno polovica osebkov gre iz panja, vključno z matico. In to se je zgodilo trem čebeljim družinam, ki so se preselile na različna drevesa in si ustvarile panj. Ko sem to videl, sem se odločil, da jih bom na nek način prestavil. In ravno ko sem vse pripravil, sta mi dve družini ušli in mi s tem prihranili nekaj dela (smeh).

Čebele sicer ne marajo parfumov, zato je najbolje, da imamo čim bolj naraven vonj, kadar smo pri

njih. S tem je povezana tudi zgodba, ko smo šli s člani krožka k čebelnjaku. Vmes je bilo nekaj sedmošolk. Nekaj deklet je stalo spredaj, ena pa je bila zadaj. In ravno tisto zadaj, ki je stala kakor kip, je pičila čebela. Seveda smo takoj končali delo pri čebelnjaku in ji pomagali. Na koncu smo izvedeli, da je imela eno uro med koncem pouka in začetkom krožka prosto, zato je šla domov in se malce uredila – odišavila.

Monika Petek

Čebela je zelo marljiva
in delavna.

Junija je v panju več kot
štirideset tisoč čebel, jeseni
le od tri do štiri tisoč.

Življenjska doba čebele znaša v
pašnem okolju približno šestdeset
dni, medtem ko dolgoživeča
čebela živi približno pet mesecev.

Kljub temu, da čebela
obstaja že milijon let, se
evolucijsko ni
spremenila.

GOSTUJOČE MNENJE

Pomen čebelarstva

Prav gotovo se čebelarjev pogled oziroma odnos do čebelarstva in čebel bistveno razlikuje od pogleda ljudi, ki se s čebelami srečujejo le občasno, še najpogosteje takrat, ko zaužijejo kakšen čebelji pridelek. V naših krajih so bili ljudje v preteklosti s čebelami oziroma s čebelarsko dejavnostjo veliko bolj povezani kot danes, saj na podeželju skoraj ni bilo kmetije ali kajže, ne da bi v bližini stal čebelnjak z nekaj panji čebel, ki jih je gospodar z velikim veseljem oskrboval. V zameno za skrb so od čebel dobili čebelje pridelke, ki so bili v prehrani ljudi pomembni, saj je bil med še pred sto leti pravzaprav edino sladilo, ki so ga uporabljali, vosek pa so uporabljali za razsvetljavo.

Kot na vseh področjih so se tudi na področju čebelarstva zgodile velike spremembe. Življenje čebel se pravzaprav ni spremenilo že nekaj milijonov let, spremenil se je le način čebelarjenja. Vedeti moramo namreč, da čebele, kljub temu, da jim je človek uredil bivališče v bližini svojega doma, niso udomačene in so še vedno divje živali. Človek je s svojimi izumi prilagodil tehnologijo čebelarjenja biološkemu razvoju čebele, tako da lahko, ne da bi ogrožal čebele, pridobi čebelje pridelke tudi zase.

Danes vemo, da so čebele nepogrešljiv del narave, saj so za opraševanje rastlin najpomembnejši člen. (Pre)malo ljudem je znano, da je vsaka tretja žlica hrane, ki jo imamo na svoji mizi, pridelana s pomočjo čebel, ki poskrbijo za opraševanje rastlin. V zadnjem času je večkrat objavljena misel znanega znanstvenika in matematika Alberta Einsteina, ki je ob neki priložnosti rekel, da »ko bodo izginile čebele, bo v štirih letih izumrl tudi človek«. Slavni znanstvenik je seveda pravilno sklepal, da če ne bo čebel, ne bo opraševanja rastlin, zato bo za ljudi zmanjkalo hrane.

V sodobnem svetu, kjer sta vse bolj pomembna denar in dobiček, smo zaradi tega, da bi čim več

pridelali (in zaslužili), z naravo čedalje bolj kruti, kar se opaža na številnih področjih (segrevanje ozračja, uporaba raznih strupov pri gojenju rastlin, onesnaženi vodni viri ...). Na vse to se odzivajo tudi čebele, ki so ena najobčutljivejših vrst žuželk v ekosistemu. Tako prihaja do zastрупitev čebel, pojavljajo se nove bolezni, z drugih celin so k nam prišli zajedavci in bolezni, ki jih naše čebele do zdaj niso poznale, zato nanje niso odporne. Čebelarji pravimo, da so čebele v današnjem modernem svetu ogrožene. Pri tej ogroženosti na nekatere stvari nimamo vpliva, na nekatere pa lahko vplivamo.

Vloga nas čebelarjev je v tem, da ljudi, predvsem mlajše, seznanjamo o pomenu čebel, varovanju narave, čim manjši uporabi strupenih snovi pri pridelavi hrane (tu mislim na uporabo raznih škropiv in s strupi zaščitena semena rastlin), o pomembnosti sajenja in sejanja medovitih rastlin in tudi tako, da kupujemo čebelje pridelke, ki so pridelani v Sloveniji. S tem podpiramo delo in prizadevanja slovenskih čebelarjev, ki se trudijo obdržati poseljenost vseh delov Slovenije s čebelami, s tem pa enakomerno opraševanje rastlin vsepovsod, kjer živijo ljudje.

Tone Krivec

USTVARJALNOST

Poslikava panjskih končnic

Učenci 4.b-razreda matične šole so s pomočjo razredničarke Dragice Črepinšek slikali na panjske končnice. Njihove izdelke si lahko ogledate na spodnjih fotografijah.

PŠ ŠENTRUPERT

Srebrni čebelarki

Drugo soboto v maju so se v PŠ Šentrupert udeležili 36. državnega tekmovanja mladih čebelarjev na Dobu, kjer sta Ana Šmerc in Veronika Horjak osvojili srebrno priznanje. Čestitamo!

Fotografija ekipe: Ana Šmerc, Veronika Horjak, Larisa Kolarec, Simona Kristanšek, čebelarji mojster Andrej Jernej in matica našega panja Renata Kolšek ©

PŠ ŠENTRUPERT

Vrt medovitih rastlin

Ker smo aktivni na vseh koncih in krajih, smo bili srečni dobitniki medovitega vrta, za katerega je Čebelarska zveza Slovenije januarja objavila javni razpis.

To pomeni, da bomo dobili rastline za ureditev medovitega vrta ob čebelnjaku, s čimer bodo imele naše čebelice še več dela. Gredice za vrt smo »izdelovali« – kopali, betonirali robnike, tlakovali pot – v sredo, 15. maja. Pomagali so nam krajsani, gasilci, čebelarji, krepki možje

učiteljic in delavke naše šole. Bili smo zelo pridni, saj smo ob taktih harmonike uspešno končali nalogo. Zdaj gredice čakajo na cvetlice, ki jih bomo dobili konec meseca in jih bomo delavke šole skrbno posadile po zasaditvenem načrtu.

Renata Kolšek

Predsednik krajevne skupnosti Drago Pušnik, predstavnik staršev in donator zemljišča, kjer bo stal vrt, Martin Horjak, predsednik Čebelarske zveze Laško Franc Šolar, Renata Kolšek, tajnik čebelarjev Jože Blagotinšek in čebelarski mentor Andrej Jernej.

PŠ ŠENTRUPERT

S skupnimi močmi

Zavrtel se je mešalec, zavihteli smo lopate in po štirih urah krepkega dela je medoviti vrt v sredo, 15. maja, začel dobivati pravo podobo. Zahvala vsem krajanom, gasilcem, čebelarjem in ostalim, ki so s takim zanosom in z dobro voljo prispevali k temu, da bo okolica naše šole dobesedno zacvetela. Hvala!

Renata Kolšek

PŠ ŠENTRUPERT

Naš čebelnjak

Ob šolskem čebelnjaku smo 5. oktobra, na dan učiteljev, posadili lipo, ki smo jo po nekdanjem imenu kraja poimenovali lipa Breza.

Notranjost čebelnjaka

Odet v pisane barve

Lipa Breza lepo raste.

Pogostokrat se posladkamo z medom.

FOTOREPORTAŽA

Zeleni Jurij

Zeleni Jurij je dobro opravil delo – dokončno je pregnal mraz in ozelenil pokrajino. Fotokrožkarji so dogajanje spremljali in sestavili zgodbo o zelenem Juriju v njim domačem mediju – fotografiji. Še posebej sta se tokrat izkazali Anja Deželak in Manica Slapšak.

Andrej Gobec

Priprave ...

Zeleni Jurij se je podal na pot ...

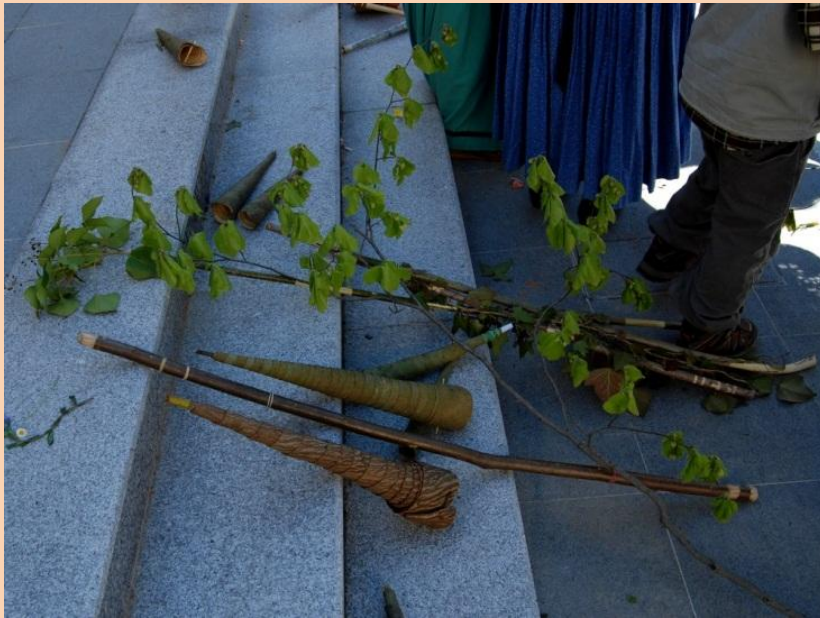

Pel je, plesal in obdaril ljudi s cvetjem ...

Veselje nad pomladjo je usta raztegnilo do ušes.

Bilo je zares živo.

FOTKA MESECA

Zbogom, zima!

Zime smo se po dolgem času sicer rešili, fotografi pa se je še vedno spominjamo, ko brskamo po svojih arhivih.

Zato smo med vsemi izbrali še zadnjo s pridihom mraza, megle in snega. V svoji vasi jo je posnel Jan Zorko, na njej pa se lepo vidi širina prostora, kjer kmetje opravljajo svojo dejavnost (travniki, njive, vinograd). Vas je zagotovo lepa v vseh letnih časih, tokrat pa jo je popestril sneg, ki je

pokril zelene travnike. V zraku so skrivnostne meglice, ki ločujejo vas v kotlini od venca hribov v okolici. Fotka meseca ustvarja vtis, da je lahko življenje v takšni vasi prav idilično. Janu čestitamo in mu predlagamo, da svoj domači kraj fotografsko spremlja v vseh letnih časih.

Andrej Gobec

EVROPSKA VAS

Živžav na celjskih ulicah

»Vsepovsod je lepo, a doma je najlepše,« pravi znan rek. A izvedeti nekaj o tuji deželi, prisluhniti zanimivostim in na praktičen način spoznati njeno kulturo ni nič škodljivega, saj smo ne glede na narodnost, kulturo in navade naposled vsi ljudje.

Devet slovenskih regij je bilo povabljenih k sodelovanju v projektu Evropska vas. Namen zdaj že kar dobro razširjenega projekta je bolje spoznati vse pridružene članice Evropske unije in spoznavati že zgoraj omenjene navade ljudi. Osnovna ideja pa že splošno obravnava medsebojno strpnost, spoštovanje ter družabno-kulturne znamenitosti članic EU.

Letošnje prireditve se je udeležilo približno dvajset do trideset šol, ki so poljubno izbrale eno od evropskih držav in v povezavi z njo pripravile stojnico ter obiskovalcem predstavile čim več zanimivega. Sodelovali so tudi učenci naše šole, ki so predstavljali deželo tulipanov in mlinov na veter – Nizozemsko.

Ko smo se v dopoldanskem času odpravili na prireditev in prispeli na prizorišče, ki je bilo v Celju na Krekovem trgu, smo zagledali veliko zelo lepo okrašenih stojnic, zanimivih naslovov in množico obiskovalcev. Zanimiva je bila stojnica

OŠ Antona Aškerc Rimske Toplice, pri kateri naju je z Moniko Petek pritegnil velik vitez, narejen iz žice. Tematsko pa je bila najbolj zanimiva in posebna stojnica OŠ Ljubečna, saj ni predstavljala geografskih, rastlinskih in drugih značilnosti, ampak znane književne junake Evrope. Najlepše in najbolj pestro pa je bila po mojem mnenju okrašena prav naša stojnica, na kateri ni manjkalo ročno narejenih spominkov, seveda povezanih z Nizozemsko.

Stojnice so se posamezno predstavljale tudi na odru, ki je bil v središču dogajanja. Večinoma so se posamezne šole odločale za ples ali petje, ki so ju spretno povezale z osrednjo temo. Učenci, ki so v imenu naše šole predstavljali Nizozemsko, so na pesem v nizozemščini zaplesali ples, pri katerem so oponašali v besedilu predstavljene živali.

Polni dobrih vtisov in novih spoznanj smo se popoldne odpravili nazaj domov.

Ana Blatnik

EVROPSKA VAS – ANKETA Z UČENCI

»Bilo je super!«

Učence naše šole, ki so sodelovali pri projektu Evropska vas, sva povprašali, ali poznajo vsaj eno ali dve stvari, ki se jim zdita zanimivi v povezavi z Nizozemsko. Kljub raznovrstnemu znanju, ki so ga bili deležni, se večini zdijo najbolj zanimivi tulipani.

Tina Vorina: Vem, da je njeno glavno mesto Amsterdam in da jo krasijo tulipani.

Svit Vorina: Tam najdemo veliko travnikov. Imajo zanimiv jezik, »vis« na primer pomeni riba.

Jure Šantelj: Je država z mlini na veter. Tam najdemo tudi veliko različnih vrst tulipanov.

Nara Lendero: Ima zastavo, ki je rdeče, modre in bele barve.

Ema Šolar: Tam najdemo veliko tulipanov različnih barv. Všeč mi je njihov denar.

Sprehodili sva se tudi med drugimi stojnicami in povprašali tudi učence drugih šol.

Anže Fijavž, OŠ Vitanje: Predstavljamo državo Češko. Poglobili smo se v češko revolucijo. Znana je tudi pod imenom žametna revolucija. Bila je v prejšnjem stoletju.

Gašper Manše, OŠ Rimske Toplice: Predstavljamo Estonijo. Jaz sem oblečen v junaka, ki je bil uročen v velikana Kalevipoega. Čarovnik mu je dal moč in zrastel je več kot sto metrov v višino in še danes straži vhod v pekel.

Kristijan Veber, OŠ Ljubečna: Raziskali smo knjižne junake Evrope.

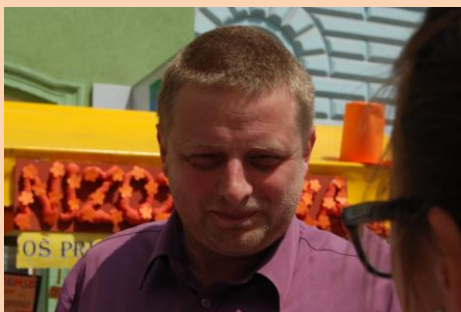
Več pa nam Kristijan o junakih ni vedel povedati, zato nam je v opravičilo zaplesal avtorski ples, če mu lahko tako rečemo. Smo se pa pošteno nasmejali.

Ana Blatnik in Monika Petek

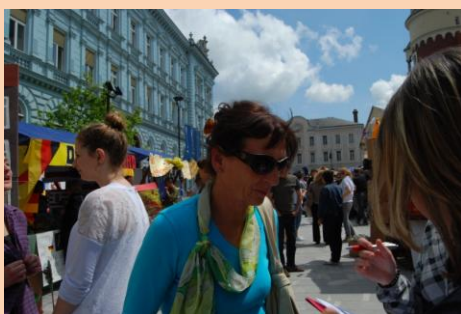
EVROPSKA VAS – ANKETA Z ODRASLIMI

Tudi tujci so si prišli ogledat predstavitev

Medtem ko sva si ogledovali stojnice, sva srečali kar nekaj prijaznih ljudi, ki so bili pripravljeni odgovoriti na dve vprašanji, s kakšnim namenom so prišli na in kaj jim je najbolj všeč.

Damjan Cegule: Danes sem prišel predvsem z razlogom, da si ogledam stojnico Estonije. Pri tej namreč sodeluje moja hči. Nisem si ogledal veliko ostalih stojnic, zato mi je bila prav ta najbolj všeč.

Ljudmila Gregačič: Slučajno sem se sprehajala po mestu in zagledala stojnice, zato sem se odločila, da si jih ogledam. Najbolj všeč so mi vizualnost stojnic, zanimivosti držav in druženje.

Sanja Podgoršek: Sem današnja spremljevalka učencev, ki sodelujejo pri eni od stojnic. Lahko bi rekla, da mi je večinoma vse zelo všeč, še posebej pa trud, ki smo ga vložili v priprave.

Dejan Petrovič: Danes sem tukaj kot eden od organizatorjev, torej sem tukaj predvsem službeno. Všeč so mi bujno okrašene stojnice in današnji program.

Srečali sva tudi gospoda **Jarria Britowshka** z Irske, ki si je prišel ogledat stojnice v Celje. Povedal je, da mu je na prizorišču vse zelo všeč. Tudi mesto se mu je zdelo zelo zanimivo. Našel je tudi nekaj stojnic z irsko tematiko. Ko pa sva mu povedali, da sva iz Laškega, je takoj pohvalil laško pivo!

Ana Blatnik in Monika Petek

EVROPSKA VAS

»Ne, ne grem v šolo ...«

Prireditve je popestril tudi prihod Adija Smolarja, ki je zapel kar nekaj svojih pesmi, kot sta na primer Rolica papirja in Jaz ne grem v šolo. Ob koncu nastopa, ki je požel velik aplavz, si je vzel čas in odgovoril na vprašanja, ki sva mu jih zastavili. Namenil nam je tudi avtogram in lepo misel.

Kaj vam je v okviru tega projekta najbolj všeč?

Tematika, namen in raznolike stojnice. Sicer pa se vedno zelo rad oglasim na takšne prireditve.

Kakšno se vam zdi vzdušje?

Super, nimam pripomb.

Zagotovo vas je danes kakšna stvar posebej pritegnila. So bile to stojnice, odziv otrok, ki so poznali vse vaše pesmi, ali kaj drugega?

Vse, kar sta našteli. Še posebej pa informacije, ki jih mladina lahko poda starejšim. Sicer pa je dobro, da se organizirajo takšne prireditve, saj se večkrat spomnim na misel, da sovraštvo in nerazumevanje med ljudmi največkrat izhajata iz neznanja. Tovrstna srečanja pa doprinesejo k večjemu spoznavanju med narodi. Zato so tako še bolj koristna.

Monika Petek in Ana Blatnik

Ana Blatnik, Adi Smolar in Monika Petek

EVROPSKA VAS

Nogometaši in čokolada

Kaj vse je povezano z Nizozemsko, so odkrivali tudi učenci petega razreda podaljšanega bivanja v PŠ Debro z učiteljem Juretom Piklom. Njihove misli si lahko preberete v nadaljevanju.

Dejan Stević: na računalniku sva z Rokijem gledala nizozemske nogometaše. Izbirala sva bolj kot ne le znane igralce. Ko sva končala slike, sva si še izbrala nogometni video.

Gal Simonič: učitelj je prinesel stiropor. Rekel je, da bomo izrezali sestavljanko. Ni mi bilo všeč. Lotili smo se rezanja. Vsak je izrezal približno tri kose. Ko smo končali, smo vse shranili za naslednji dan. Takrat sem po pouku imel kosilo, potem pa smo začeli rezati. To je trajalo zelo dolgo. Potem smo se lotili barvanja. Jaz sem

izbral zlato barvo. Pobarval sem tri kose. Vse se je lepilo. Na koncu je bilo končno vse pobarvano. Samo še sestavili smo in vse je bilo končano. Na koncu mi je bilo všeč. Vse je bilo uspešno narejeno.

Uroš Kolarič: Za Evropsko vas smo delali klobuke, pekli čokolado, iz stiropora naredili državo ter ustvarili projekcijo z nogometaši. Ko sem poskusil čokolado, kar nisem mogel prenehati, tako je bila dobra. Tudi projekcija z nogometaši mi je bila zelo všeč.

Jure Pikel

PŠ ŠENTRUPERT

Slane palačinke

V šoli smo tudi letos sodelovali v projektu Evropska vas. Raziskovali smo državo Nizozemsko.

Po predlogih učiteljice Cvetke so nastale papirnat ladjice in ladjice iz gline, saj imajo na Nizozemskem veliko пристanišče. V dvojicah smo izdelali tudi slane palačinke. V tej državi jih pojedjo zelo veliko. Izdelujejo jih iz slanega testa, ki ga obložijo z rumeno in zeleno papriko, ter dodajo nanjo salame ali pa jih obložijo s koščki

lososa. V podaljšanem bivanju in v sodelovanju z učiteljico Martino pa so nastali mlinčki na veter, tulipani iz krep papirja in obeski z značilnostmi Nizozemske. Zgradili pa smo tudi most iz paličic za lučke. Pri delu smo se zabavali in se mnogo novega naučili.

Ana Šmerc in Alen Zajtl

PLES

Odlični plesalci

Pred kratkim je bilo v Novem mestu državno prvenstvo v modernih in disco plesih, na katerem so dekleta iz Osnovne šole Primoža Trubarja Laško dosegla vrhunske rezultate.

Med deklicami do deset let so Tajda Velikonja, Sara Videc in Neja Turnšek v kategoriji »Disco Dance velika formacija otroci« zasedle tretje mesto. V kategoriji mladinci so India Karlatec, Pia Vrbovšek Plahutar, Taja Padežnik in Manja Leskovar v kategorijah »Disco Dance mala skupina« in »Disco Dance velika formacija« zasedle drugi mesti. V

kategoriji »Disco Dance – duo mladinci« sta India Karlatec in Luka Kotnik osvojila drugo mesto, Pia Vrbovšek Plahutar in Taja Padežnik pa četrto. V najzahtevnejši kategoriji »Disco Dance – solo ženske mladinci« pa je Pia Vrbovšek osvojila tretje mesto, India Karlatec peto in Taja Padežnik šestnajsto.

Zdene Vrbovšek

Pia Vrbovšek Plahutar

Pia Vrbovšek Plahutar in Taja Padežnik

India Karlatec

India Karlatec in Luka Kotnik

ZGODOVINA

Življenje v srednjem veku

Pri zgodovini je včasih pouk tudi malo drugačen, kar so spoznali tudi učenci 7.b-razreda PŠ Debro. Aprila so se o življenju v času srednjega veka učili na poseben način.

S pomočjo učiteljice Biljane Jošovec so pripravili + gledališko predstavo. V okviru pouka so se razdelili na manjše skupine in si izbrali eno od tem o srednjem veku: življenje v samostanu, na kmetiji, v graščini ali mestu. Nato so iz učbenika izpisali dejstva o takratnem vsakdanjiku in staknili glave ter sami napisali scenarij za nekajminutno igro. Domišljija jim je dala krila in tako so vse skupine izvirno odigrale igro. Da bi

bila predstava čim bolj življenjska, so si pomagali z oblačili takratnega časa, pripravili so orodje in orožje ter celo izdelali del kulis, delno pa so si pomagali s projekcijo. Ker so se pri predstavi v razredu zelo izkazali, so predstavo zaigrali še pred svojimi starši na roditeljskem sestanku in poželi bučen aplavz. Da so se pri tem neizmerno zabavali, pričajo tudi fotografije.

Vesna Planinc

Menihi v samostanih so bili zelo izobraženi.

Ples grajske gospode

V samostanih so tudi zdravili ljudi.

Graščakova družina pri večerji

Prehrana kmetov je bila bolj enolična.

Kmečke družine so bile številne.

Na tržnici se je lahko kupilo marsikaj.

Plačevanje mostnine

Nastopajoči

OPAZOVANJE NOČNEGA NEBA

Astronomska noč

Učenci šestih in sedmih razredov matične šole in PŠ Debro so se 17. aprila ob 17. uri zbrali pred debrsko šolo z namenom, da bi razširili svoje znanje o nočnem nebu.

Najprej so se naučili, kako se pravilno opazuje nočno nebo z računalniškim programom Stellarium. S pomočjo tega programa lahko opazujemo nočno nebo tridimenzionalno. To je tako, kot da bi opazovali s prostim očesom, z daljnogledom ali s teleskopom. Če predmeta, ki ga iščemo, ne najdemo, ga poiščemo v iskalniku.

Nato je sledilo predavanje o zvezdah, ozvezdijih, planetih in nasploh o vesolju. Malo kasneje so se naučili, kako se gleda skozi teleskop. Ta je pravzaprav zelo podoben daljnogledu, vendar teleskop uporabljamo zgolj za opazovanje zvezd, ozvezdij in planetov. Skozenj vidimo obrnjeno sliko nebesnih teles, kar pa nas ne moti. Pri daljnogledu pa je med objektivom in okularjem še ena leča, ki poskrbi, da sliko vidimo pokončno.

Po predavanju o Stellariumu, nočnem nebu in teleskopih je sledilo opazovanje Sončevih peg. Sončeva pega je območje na Sončevi površini (fotosferi), kjer je temperatura nižja od okolice, magnetna dejavnost pa močnejša. Pege vidimo največkrat v skupinah. Najprej so zelo majhne, počasi pa se raztegnejo po vsej Sončevi dolžini. Največjo velikost dosežejo po štirinajstih dneh. Na koncu ostane velikokrat le vodilna oziroma največja pega, vse ostale pa izginejo.

Po omenjenem opazovanju je sledilo opazovanje Lune oziroma njenega prvega krajca. Luna je od

Zemlje oddaljena 384.403 kilometre. Za prvi krajec je značilno, da je desna polovica Lune osvetljena, leva pa je zatemnjena. Med prazno luno oziroma mlajem in prvim krajcem vsak dan vidimo večjo površino osvetljenega dela Lune. Osvetljeni del se povečuje do polne lune oziroma ščipa.

Opazovanje je bilo tako zanimivo, da so hoteli opazovati še Jupiter z njegovimi štirimi lunami in Saturn z obročem. Zaradi oblakov in megle se ni videlo čisto nič.

Jupiter je največji planet znotraj našega osončja. Je 318-krat večji od Zemlje. Jupiter ima kar štiri lune: Io, Europa, Ganymede in Callisto.

Saturn je eden od planetov v našem osončju. Znan je po svojih obročih. Nastanek obročev ni povsem jasn. Znanstveniki menijo, da so nastali ob razpadu ledene lune, ki se je približala planetu. Menijo tudi, da vsebujejo obroči prvobitno snov, ki se zaradi bližine planeta ni mogla združiti v eno samo telo. Saturn ima 62 lun, od tega 53 poimenovanih.

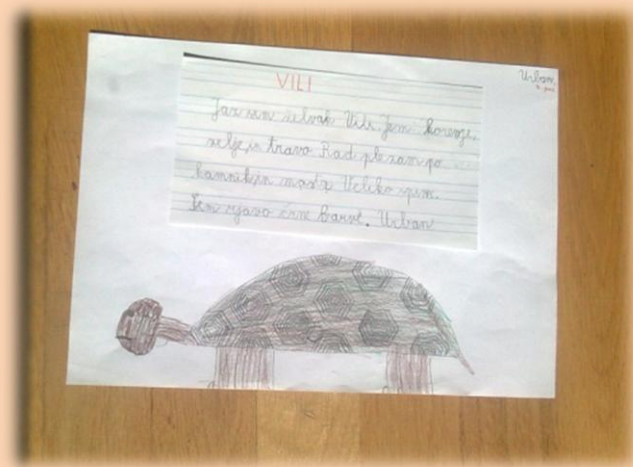
Sošolke in sošolci so mi povedali, da je bila astronomska noč zelo zanimiva in poučna. Žal mi je, da se je nisem mogla udeležiti, sem se pa s pisanjem poročila tudi jaz veliko naučila.

India Karlatic

PŠ REČICA

Hišni ljubljenci

Le kaj bi povedali hišni ljubljenci, če bi znali govoriti našo, človeško govorico?! Lastniki, naši učenci, so se poistovetili z njimi in »v njihovem imenu« zapisali:

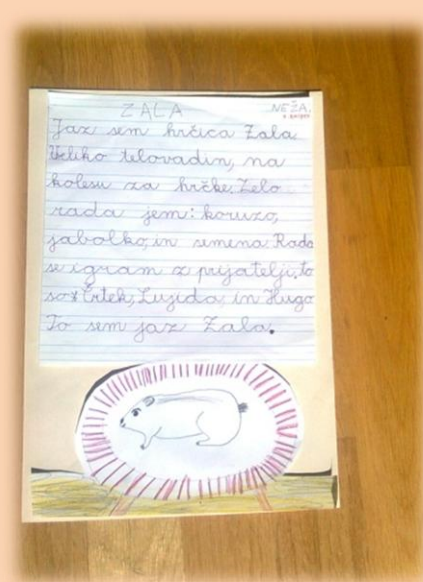

Miša: Ime mi je Miša. Rada grizem svoje mladiče. Lajam na samokolnico (Le zakaj?). Moja dlaka je bele in sive barve. **Nik, 2. razred**

Vili: Jaz sem želvak Vili. Jem korenje, zelje in travo. Rad plezam po kamnih in mostu. Veliko spim. Sem rjavo-črne barve. **Urban, 3. razred**

Zala: Jaz sem hrčica Zala. Veliko telovadim na kolesu za hrčke. Zelo rada jem koruzo, jabolka in semena. Rada se igram z prijatelji, to so hrčki Črtek, Lujida in Hugo. To sem jaz, Zala. **Neža, 3. razred**

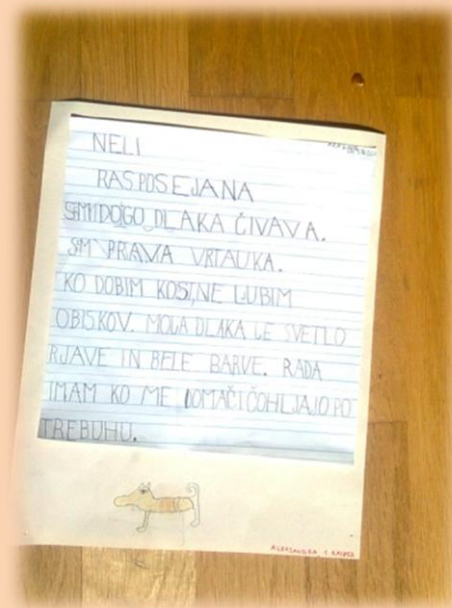
Neli: Sem razposajena dolgodlaka čivava. Sem prava vrtavka. Ko dobim kost, ne maram obiskov. Moja dlaka je svetlo rjave in bele barve. Rada imam, ko me domači čohljajo po trebuhu. **Aleksandra, 1. razred**

Pina: Ime mi je Pina. Rada jem pasje brikete, meso in kar ostane od nedelje. Rada tekam. Dlako imam črno in malo belo. Sem prijazna do otrok. Rada se igram z žogo. **Danaja, 3. razred**

Zajček: Rad glodam korenje. Glodam tudi krompir, zelje in deteljo. In skačem. **Luka, 1. razred**

Oskar: Jaz sem Oskar in se rad igram z žogo in z mojo prijateljico Rebeko. Jem brikete. Moja dlaka je rjave barve. **Rebeka, 1. razred**

Maček Piko

Sem divji maček. O, ravnokar sem pojedel kos mesa! Ko sem bil še mlad, sem videl lepo muco. Rad bi jo zaprosil za tačko, a me je gospodarica izročila Larisi Očko. Deklica me je veliko božala, potem pa se me je naveličala in me dala Tonetu in Hedi. Lepo sta skrbela zame, vendar sem si zaželel svobode in odšel v svet. Čakam na nove dogodivščine. Vam jih sporočim – v novi številki Kratkočasnika!

Larisa, 3. razred

Kuža Piko in muca Pika

Živel je pes Piko. Rad je imel muco Piko. Nekega dne je Piko razmišljal, da bi si pogledal predstavo Ljubezen vedno zmaga. Odšel je v kino. Tam je spoznal muco Piko. Slišal je že veliko lepega o njej. To je bilo prvo. Nakar jo je prvič videl, saj je igrala violino. Mislil je, da sanja. Zato se je moral uščipniti: »Auč! Ja, to je res! Čakaj, to je res! Ja, jaaa ... To je resnično!« Prišel je napovedovalec: »Hvala, ker ste prišli na naš nastop! Po nastopu lahko greste po avtograme.« Piko se je razveselil. Šel je po avtogram in muco zaprosil za roko. Poročila sta se, imela otroke in živela srečno do konca svojih dni.

Aleksandra, 1. razred

Pripravila in uredila Lidija Jakopič

PŠ VRH NAD LAŠKIM

Tiger

Jernej Frece iz drugega razreda ima zelo rad tigre. Naredil je kratek opis svoje priljubljene živali. Le kakšen bi bil opis brez ilustracije? Zato je hitro v roke vzel barvice in flomaster. Izpod njegovih prstkov je nastala prava tigrasta mojstrovina.

Simona Sirk

Tiger je zelo nevarna žival. Rad je jelehe
anti lope in divje svinje. Plen si skrije na v
varno in ga počasi je. Tiger živi v gozdovih
Azije. Tudi Tiger si zbere samico s katero ima
mladičke. Je največja mačka.

ONIS

Od zrna do kruha

Učenci oddelka z nižjim izobrazbenim standardom so imeli 7. maja naravoslovni dan. Učili so se pekovskih mojstrov in hkrati izdelali tudi plakat.

Romana Pohar

PRVI RAZRED MŠ LAŠKO

Čudovito, čudovitejše ...

BRIHTNE GLAVCE

Še malo ...

V prejšnjem kvizu smo vas v geslu spraševali, ali se že veselite počitnic. Med vsemi, ki ste nam poslali pravilne odgovore, smo izžrebali Alena Zajtla iz 3. razreda PŠ Šentrupert, ki bo nagrado, kot je že v navadi, prejel v prihodnjih dneh.

1. 25. Junija praznujemo ...

I ... dan reformacije.

J ... dan samostojnosti in enotnosti.

K ... dan državnosti.

2. Starinsko ime za junij je ...

R ... rožnik.

S ... mali traven.

Š ... veliki srpan.

3. Med pihala spada ...

A ... oboa.

B ... klavir.

C ... pozavna.

4. Glavno mesto Avstrije je ...

S ... Rim.

Š ... Pariz.

T ... Dunaj.

5. V gozdu ne moremo najti ...

N ... medveda.

O ... kamele.

P ... zajca.

6. Koliko krogov je na olimpijski zastavi?

B Sedem.

C Štiri.

Č Pet.

7. Kdaj se začne poletje?

S 21. junija.

P 12. junija.

R 30. maja.

8. Katero drevo ima list v obliki narobe obrnjenega srca?

M Jesen.

N Lipa.

O Hrast.

9. Kolikokrat gre po slovenskem pregovoru osel na led?

G Dokler se ne utrudi.

H Petkrat.

I Samo enkrat.

10. Koliko si star, ko si polnoleten?

F 16 let.

G 18 let.

H 21 let.

11. V naši šoli dan šole praznujemo ...

E ... 8. junija.

F ... 23. maja.

G ... 20. junija.

12. Kje je vsako leto tekmovanje Zlata lisica?

M V Mariboru.

N V Planici.

O Na Rogli.

13. Koliko zvezdic je na slovenskem grbu?

J Nič.

K Pet.

L Tri.

14. Pri katerem športu uporabljamo izraz enajstmetrovka?

T Pri plavanju.

U Pri nogometu.

V Pri košarki.

15. Kaj je lan?

Č Vrsta sladoleda.

D Rastlina.

E Pripomoček za sekanje drv.

16. Za katero žival pravimo, da ko je ni doma, miši plešejo?

P Za mačko.

R Za želvo.

O Za konja.

Eva in Saša Klezin

GESLO:

1.	2.	3.	4.	1.	5.	6.	3.	7.	8.	9.	1.

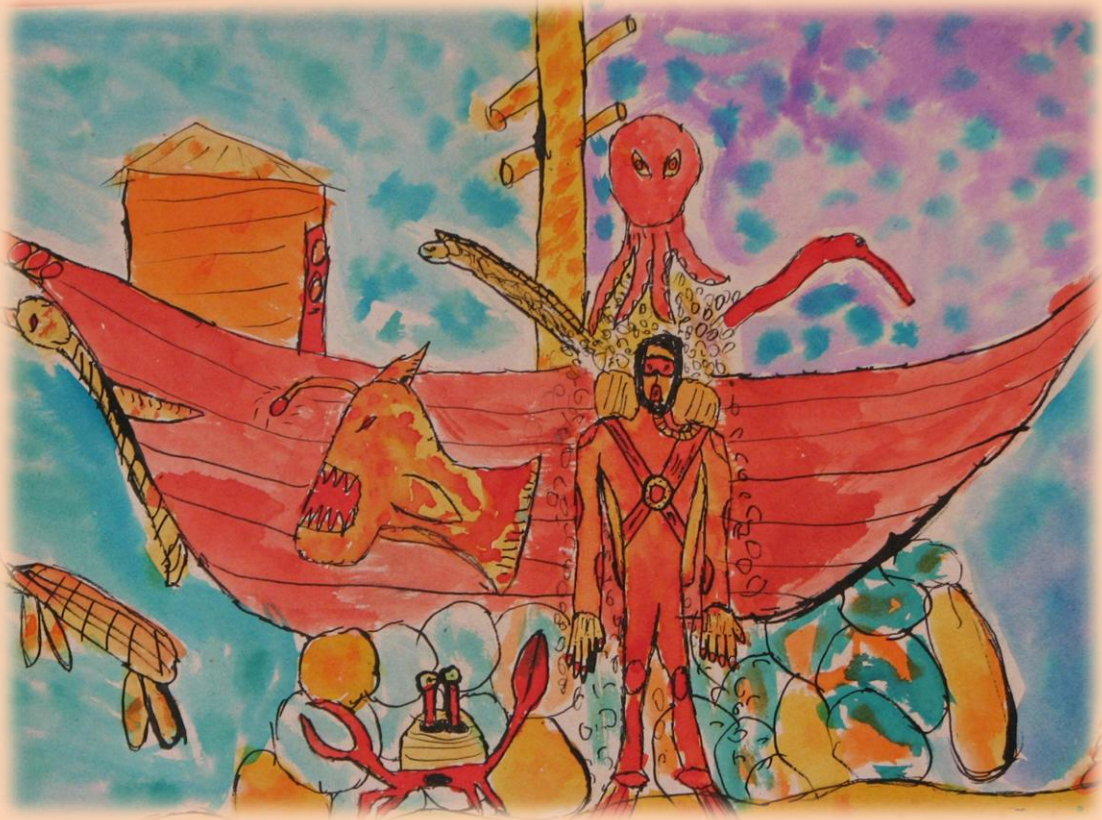
10.	2.	11.

1.	12.	3.	13.	14.

8.	3.

15.	5.	16.	14.	7.	4.

USTVARJALNI KOTIČEK

Nejc F. Žohar